

## Arrest

nr. 282 508 van 23 december 2022  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij  
advocaat C. DUPON  
Vijfstraten 57  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 augustus 2022 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 november 2022.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 20 november 2021 aan in België en dient op 30 november 2021 een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Op 26 januari 2021 verklaart verzoekende partij in toepassing van artikel 51/2 van de vreemdelingenwet als gekozen woonplaats te hebben: Koningin Louisa-Mariaaan 40 te 3970 Leopoldsburg.

1.3. Op 1 juli 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) omdat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale

bescherming nu vingerafdrukkenonderzoek heeft uitgewezen dat zij in Italië op 3 november 2021 geregistreerd werd wegens onregelmatige binnenkomst.

1.4. Op 19 juli 2022 verklaart verzoekende partij de gekozen woonplaats over te brengen naar het adres: Wortegemsesteenweg 58 te 8720 Dentergem.

1.5. Op 27 juli 2022 vraagt de dienst vreemdelingenzaken de politiezone MIDOW om verzoekende partij op het onder punt 1.4. opgegeven adres op te halen en over te brengen naar het gesloten centrum. Indien verzoekende partij niet meer op het adres zou verblijven, wordt gevraagd de dienst vreemdelingenzaken onmiddellijk hiervan op de hoogte te brengen. Diezelfde dag repliceert de eerste commissaris van politie van de politiezone MIDOW: *“Zouden deze gegevens kloppen aub? In de gemeente Dentergem bestaat er geen Wortegemsesteenweg en bij navraag bij de gemeentelijke diensten blijkt er geen H.H. (...) bij hen gekend.”* De politie doet wel nazicht op verschillende andere adressen nu het opgegeven adres niet bestaat, meer bepaald: *“Wontergemstraat 58 in Dentergem, Markegemsesteenweg 58 in Dentergem en Wortegemsesteenweg 58 in Anzegem.”* Op de eerste twee adressen blijkt een ander gezin te wonen en op het laatste adres betreft het een leegstand.

1.6. Op 25 augustus 2022 wordt beslist tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

#### *“BETEKENING VERLENGING VAN DE OVERDRACHTSTERMIJN VAN DE DUBLINTRANSFER*

*Overwegende dat*

*de genaamde / de persoon die verklaart te heten H. H. (...)*

*geboren te Astia, op 21.03.1992*

*van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan*

*het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 25.08.2022 (1)*

*Overwegende dat op 28.03.2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Italië op grond van artikel 22(7) van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).*

*Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.*

*Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.*

*Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.*

*Overwegende dat betrokkene op 07.07.2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*Overwegende dat op 10.08.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat.*

*De betrokkene was op 01.07.2022 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Hij kreeg op 07.07.2022 per post kennis van deze beslissing.*

*Op 18.07.2022 deelde de betrokkene via zijn advocaat mee dat hij zou gaan verblijven te X.*

*De politie van de zone ‘MIDOW’ trachtte op 27.07.2022 een controle te verrichten op het opgegeven adres X. De betrokkene wordt niet aangetroffen gezien het adres niet bestaat. Er worden controles verricht op verschillende gelijkaardige adressen. Er werd een controle verricht in de X en in de X, daar bleek telkens een ander gezin te wonen en werd de betrokkene niet aangetroffen. Tevens werd er op 28.07.2022 een controle verricht in de X, het pand bleek leegstaand te zijn en de betrokkene werd niet aangetroffen.*

*De betrokkene diende op 02.08.2022 een verzoek tot vernietiging van de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) d.d. 01.07.2022 in. In het verzoekschrift vermeldt dat betrokkene wat de beroepsprocedure betreft woonplaats kiest te ‘Rue de*

*l'Aurore 44, 1000 Brussel' te weten het adres van het kabinet van zijn advocaat. Er werd in het verzoekschrift geen vermelding gemaakt van een verblijfplaats.*

*Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.*

*Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacan- Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgeef op laatstgenoemde lidstaat".*

*De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.*

*Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te vorderen gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

*"A. Schending van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 29 juli 1991*

### 1. In feite

*Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend in ons land.*

*Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd beslist dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.*

*Op 18.07.2022 deelde verzoeker via zijn advocaat mee dat hij zou verblijven te Wortegemsesteenweg 58 te 8720 Dentergem.*

*Verzoeker werd niet aangetroffen op het betrokken adres, omdat het adres niet zou bestaan.*

*Hierop werd door de verwerende partij de beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.*

*Verzoeker kan zich hier geenszins in vinden. Om deze reden wenst verzoeker hiertegen beroep in te dienen.*

### 2. In rechte

*Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.*

*Dat de verwerende partij volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.*

*De bestreden beslissing vermeldt: "Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (...) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61: ..."*

*Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat hij niet geïnformeerd werd door de Belgische asielautoriteiten over deze verplichting.*

*In de eerste beslissing van DVZ tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) werd verzoeker als volgt: geïnformeerd:*

*"Naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die u vandaag werd betekend, wordt u verzocht contact op te nemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer (met behulp van het formulier "Verklaring van medewerking", dat u in bijlage vindt) die u de laissezpasser zal overhandigen, dat u zal toelaten u te begeven naar de lidstaat die zich verantwoordelijk heeft verklaart voor de behandeling van uw verzoek internationale bescherming.*

*U kunt ook contact opnemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer om informatie te verkrijgen over reismodaliteiten (b.v. boeken en kopen van tickets)."*

Nergens wordt vermeld dat het niet meedelen van zijn correcte adres zou leiden tot een verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden.

Daarnaast wenst verzoeker te informeren dat hij geenszins de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten, juist integendeel. Waar de verwerende partij stelt dat verzoekers straat onbekend zou zijn, kan verzoeker (zelfs indien verzoekers straat inderdaad onbekend zou zijn) enkel vaststellen dat zijn straat vermeld staat als ontmoetingsplaats voor een kaartclub van OKRA.

Waar de verwerende partij verwijst naar overweging 61 van bovengenoemd arrest van het Hof van Justitie, in de zaak C163/17, verwijst verzoeker naar overwegingen 64 en 65 van hetzelfde arrest:

64

Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

65

Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker. Verzoeker werd evenmin gehoord door de verwerende partij vóór het nemen van deze bestreden beslissing. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, alsook de hoorplicht en de motiveringsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

*"In een enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- *De artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991,*
- *zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel en het hoorrecht*

*1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering.*

*De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 29§2 van de Dublin-III-Verordening.*

*Artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening luidt als volgt:*

*"Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."*

*Artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.*

*De verwerende partij diende verzoekende partij aldus over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.*

*Of verzoekende partij kan beschouwd worden als "ondergedoken" moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.*

*In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen:*

*"53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is" in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.*

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen

– de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.(..)”

De ratio legis van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

Op 18.7.2022 heeft de raadsman van verzoeker laten weten dat verzoeker zou gaan verblijven te 8720

Dentergem, Wortegemsesteenweg 58. Op 27.7.2022 heeft de politie van de zone 'MIDOW' woonstcontrole uitgevoerd waarbij ze vaststelden dat het adres onbestaande is, waardoor de politie controles verrichtte bij gelijkaardige adressen, zoals Wontergemstraat 58 en Markegemsesteenweg 87. Op 28.7.2022 verrichtte de politie nog een woonstcontrole inde Wortegemsesteenweg 58 te 8570 Anzegem.

Tijdens zijn gehoor op 26.1.2022 verklaarde verzoeker dat hij getrouwd is en 6 kinderen heeft, die allen in Afghanistan zijn. Verzoeker heeft geen familieleden in België of in een andere lidstaat.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op 26.1.2022 dat er geen werk is in Italië en hij hierdoor niet in Italië bleef. Verzoeker toont geenszins de schending van het motiveringplicht noch van de artikelen 2 & 3 van de Wet van 29.7.1991.

2. De verzoekende partij wijst op het hoorrecht.

Verzoeker heeft op 26.1.2022 zijn interview gehad bij de gemachtigde tgv zijn asielaanvraag. Verzoeker heeft al zijn redenen kunnen uiteenzetten omtrent zijn asielaanvraag. Verzoeker verklaarde dat er geen werk is in Italië en dat hij hierdoor er niet bleef. Voor het overige verklaarde verzoeker dat hij gehuwd is en 6 kinderen heeft in Afghanistan en geen familie in België of Europa heeft.

Het hoorrecht als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adres van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk maken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Dat toont de verzoekende partij niet aan.

Verzoeker toont geenszins de schending van het hoorrecht.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

*Beroep is ongegrond."*

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft

deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 27 januari 2022 werden verzocht de verzoekende partij over te nemen. Wegens het uitblijven van een antwoord van de Italiaanse autoriteiten werden zij op 27 maart 2022 de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Op 1 juli 2022 wordt ten aanzien van verzoekende partij een bijlage 26<sup>quater</sup> (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) genomen.

*In casu* dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

*“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”*

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

*“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”*

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn liep tot en met 27 september 2022. Voor 28 september 2022 diende de verwerende partij verzoekende partij aldus over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten, zo niet wordt België de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Dit laatste evenwel tenzij de verzoekende partij ondergedoken is, waardoor de overdrachtstermijn rechtmatig verlengd kan worden tot maximaal achttien maanden.

Of verzoekende partij kan beschouwd worden als “ondergedoken” moet in het licht van het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 beoordeeld worden.

In het arrest Jawo wordt als volgt overwogen:

*“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.*

*54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificiert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.*

*55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, DOCERAM, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.(..)”

De Raad merkt op dat de *ratio legis* van artikel 29 van de Dublin III-verordening is dat de lidstaat “zodra dat praktisch mogelijk is” de verzoekende partij overdraagt aan de verantwoordelijke lidstaat. Indien dit echter onmogelijk is door onderduiken, heeft de verwerende partij hiervoor achttien maanden.

2.6. In casu stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij als gekozen woonplaats Wortegemsesteenweg 58 te 8720 Dentergem had opgegeven. Verzoekende partij betwist dit ook niet. Volgens een politiecontrole uitgevoerd op 27 juli 2022 kon verzoekende partij aldaar niet worden aangetroffen omdat dat adres niet bestaat. De politie heeft dan controles verricht op gelijkaardige adressen, met name Wortegemsestraat 58 te Dentergem en Markegemsesteenweg 58 te Dentergem doch daar bleek telkens een ander gezin te wonen en kon verzoekende partij aldaar niet aangetroffen worden. Tevens heeft de politie een controle verricht op de Wortegemsesteenweg 58 te 8570 Anzegem

maar dat bleek een leegstand pand te zijn waar verzoekende partij evenmin kon worden aangetroffen. De verwerende partij besluit: *“Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft.*

*Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacan- Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgeef op laatstgenoemde lidstaat”.*

*De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.*

*Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te vorderen gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.”*

2.7. Waar verzoekende partij betoogt niet op de hoogte te zijn van de verplichting om haar correct adres mee te delen en dat het niet daaraan voldoen gevolgen kan hebben, kan zij niet worden gevolgd. Zoals duidelijk blijkt uit het administratief dossier heeft zij op 26 januari 2021 in toepassing van artikel 51/2 van de vreemdelingenwet als gekozen woonplaats verklaart te hebben: Koningin Louisa-Mariaaan 40 te 3970 Leopoldsbuurg. Zij werd via dit stuk van 26 januari 2021 er ook expliciet op gewezen dat artikel 51/2, vierde lid van de vreemdelingenwet stipuleert dat: *“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister”.* Ook uit het stuk *“VERKLARING BETREFFENDE “PROCEDURE”* van 26 januari 2021 dat verzoekende partij getekend heeft blijkt: *“Ik bevestig kennis te hebben genomen van mijn verplichting om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk en op schriftelijke wijze op de hoogte te brengen bij elke wijziging van mijn effectief adres en desgevallend een nieuw adres te communiceren.”* alsook: *“Ik erken dat het niet tijdig melden hiervan, gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van de procedure”.* Verzoekende partij kan bezwaarlijk ontkennen niet te weten dat zij het bestuur op de hoogte moet houden van haar correct adres en dat het nalaten daarvan gevolgen kan hebben voor de procedure, temeer zij via haar advocaat op 19 juli 2022 het bestuur op de hoogte heeft gebracht van het feit dat haar verblijfplaats gewijzigd is naar Wortegemsesteenweg 58 te 8720 Dentergem.

De Raad benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van verzoekende partij is om verwerende partij correcte informatie te verschaffen aangaande haar effectieve verblijfplaats.

Er anders over oordelen zou de verwerende partij blokkeren bij het treffen van beslissingen tot verlenging van de Dublintransfer. Immers moet de verwerende partij voordat de periode van 6 maanden is verstreken zoals bedoeld in artikel 29.2. van de Dublin III-verordening aan de verantwoordelijke lidstaat laten weten dat de verzoekende partij is ondergedoken. Om dit proces te dwarsbomen volstaat het voor een verzoekende partij om een verkeerd verblijfsadres op te geven, te wachten tot de politie tevergeefs controleert op het doorgegeven verblijfsadres alsook nadien de vraag van de verwerende partij af te wachten of de verzoekende partij de bedoeling had om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Dit alles met het doel ervoor te zorgen dat de periode van 6 maanden verstrijkt waardoor België *de facto* verantwoordelijk wordt voor het verzoek om internationale bescherming. Dergelijke praktijk komt neer op het faciliteren van het zich onttrekken aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat totdat de termijn van zes maanden is verstreken, wat niet de bedoeling kan zijn (cf. § 61 van het arrest Jawo).

Daarenboven wijst de Raad erop dat het horen maar nut heeft voor zover het bestuur informatie kan verschaffen die een ander licht kan werpen op de beoordeling. Zoals hierna besproken toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

2.8. Verzoekende partij is het oneens met de vaststelling dat zij de bedoeling had onder te duiken en voegt een stuk aan het verzoekschrift waaruit blijkt dat haar straat vermeld staat als ontmoetingsplaats voor een kaartclub van Okra. Uit dit stuk blijkt dat de kaartclub gelegen is te Wortegemsesteenweg 73 te 8720 Dentergem. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij daarmee niet aantoonst dat het adres dat zij had opgegeven, met name Wortegemsesteenweg 58 te 8720 Dentergem wél bestaat. Zij toont dit op geen enkele wijze met enig concreet stuk aan. Verder wijst de Raad erop dat de politie zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat voormeld adres niet bestaat, maar ook gelijkaardige adressen is gaan controleren, zoals Wortegemsestraat 58 te Dentergem en Markegemsesteenweg 58 te Dentergem alsook Wortegemsesteenweg 58 te 8570 Anzegem. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het bestuur niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd in de controle van het verblijfsadres. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit de feitelijke vaststellingen besluit dat de verzoekende partij *“buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.”*

2.9. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER